

РЕШЕНИЕ

№ 89

гр. Смолян, 24.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър Маргаритов

Членове: Тоничка Д. Кисьова
Мария Ан. Славчева

при участието на секретаря Елисавета Ж. Шехова
като разгледа докладваното от Мария Ан. Славчева Въззивно гражданско дело № 20235400500059 по описа за 2023 година

И за да се произнесе, взе в предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 и следващите ГПК във връзка с чл. 178 ЗМВР.

Смолянският окръжен съд е сезиран с въззивна жалба с вх.№ 38/03.01.2023г. от Регионална дирекция на „Гранична полиция-См.“, представлявана от директора Ив. Ст., чрез пълномощника му гл.юрисконсулт М. Хр. срещу Решение № 367/20.12.2022г., постановено по гр.д.№ 948/2022г. по описа на РС-Смолян.от Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" при МВР-гр.С., представлявана от главен комисар Н. Н.-директор, чрез процесуалния му представител старши юрисконсулт Св. Ст., с което е осъдена РЕГИОНАЛНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“-СМОЛЯН с адрес гр.См., бул.“Б.“ № * да заплати на А. Д. И., ЕГН ***** с адрес с. Т., махала „Спр.“ № ** сумата от 1 919,82 лв., представляваща дължимото допълнително възнаграждение за положен и незаплатен нощен труд за периода 06.10.2019г.- 30.09.2022г., получени в резултат на преизчисляване на положените часове нощен труд с коефициент 1,143, сумата от 248,91 лв. , представляваща мораторна лихва за забава, считано от първо число на месеца, следващ тримесечието през който е положен труда до датата на предявяване на иска -05.10.2022г. , ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска-05.10.2022г. до окончателното ѝ изплащане, както и да му разноси по водене на делото в размер на 500,00 лв. за адвокатско възнаграждение, а по сметка на СмРС ДТ върху уважените иски в размер на 126,79 лв. , както и разноси за вещо лице в размер на 120,00 лв.-

С въззивната жалба енаправено оплакване за неправилност на атакувания съдебен акт, поради нарушение на материалния закон и необоснован в мотивите си, а от там и в осъдителната част относно трите иска. Относно иска с правно основание чл. 178, ал. 1, т.3 от ЗМВР. се изразява несъгласие с приетото от районен съд, че е налице празнота в специалната нормативна база - ЗМВР и издадените въз основа на него Наредби, която

следва да бъде запълнена от разпоредбите на общото трудово законодателство - КТ и в частност от издадената въз основа на него Наредба за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ). Изразено е несъгласие и с приетото, че при наличие на непълнота в специалната уредба, касаеща служителите на МВР, следва субсидиарно да се приложи, чл.9, ал.2 от НСОРЗ, в противен случай би се поставил държавният служител в МВР в неравностойно положение спрямо работниците на трудови правоотношения, чиито правоотношения се регулират от Кодекса на труда. Направено е оплакване, че неправилно съдът прилага материалния закон като не се съобразява със служебния статут на ищеца и приложимите спрямо него норми. В МВР има три категории служители, служебното правоотношение, на които е регламентирано в три различни закона. Съгласно чл.142 от ЗМВР (1) Служителите на МВР са: 1. държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; 2. държавни служители; 3. лица, работещи по трудово правоотношение. (2) Статутът на държавните служители по а.1, т.1 се урежда с този закон. (4) Статутът на държавните служители по ал.1, т.2 се урежда със Закона за държавния служител. (5) Статутът на лицата, работещи по трудово правоотношение се урежда при условията на Кодекса на труда и на този закон. Основавайки се на законовата делегация на чл.187, ал.9 във връзка с ал.8, чл.187а, ал.4 и чл.188, ал.1 от ЗМВР, министъра на вътрешните работи е издал приложимата през процесния период Наредба №8121з[1]776/29.07.2016г.(обн.ДВ, бр.60 от 2.08.2016г., в сила от 29.07.2016г.), регламентираща реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в министерството на вътрешните работи, текста на чл.3, ал.3 гласи, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22:00 и 6:00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Видно от приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза е, че труда, който служителят е полагал е 8 часа нощен труд. При съпоставянето на ЗМВР и КТ е видно, че за разлика от КТ, който ограничава нощния труд до 7 часа дневно, такова ограничение не е предвидено в ЗМВР и при него нормалната продължителност на работното време през деня съвпада с нормалната продължителност на работното време през нощта и тя е 8 часа. Различието на двете правни уредби е обяснимо със спецификата на функционалните задължения по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР, пряко обусловена от значимостта на обществените отношения, с които е свързано изпълнението на техните функции. Тази специфика обуславя и редица различия именно по отношение обема на полагания труд, които обаче не аргументират извод за дискриминационно третиране на конкретната категория служители, защото адекватно на по-неблагоприятните условия, завишени изисквания и ограничения при полагане на труд в сравнение с работещите по трудови правоотношения лица и другите държавни служители, за служителите в ЗМВР са предвидени редица компенсационни механизми, допълнителни материални стимули и нематериални блага, от каквито нито работещите по трудови правоотношения, включително и тези в системата на МВР, нито останалите държавни служители се ползват. Това тълкуване е изцяло в съответствие с изложените съображения и направените изводи в решението на Съвета на Европейския съюз по преюдициално дело № С-262/2020г., постановено на 24.02.2022г. Видно от т.1 на диспозитива на цитираното решение „Член 8 и член 12, буква

а) ат Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност през деня. При всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената

тежест на полагания от тях нощен труд“. Съгласно т.2 от диспозитива на решението „Членове 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, тоест е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. “

Съгласно чл.107а, ал.18 от КТ на служителите, работещи по трудово правоотношение в държавната администрация не може да се определят допълнителни възнаграждения на основания, различни от посочените в КТ, като такива не може да се определят за тях и в други закони. Напълно идентична е разпоредбата и на чл.67, ал.12 от ЗДСл по отношение на държавния служител - че не може да се определят допълнителни възнаграждения на основания, различни от посочените в ЗДСл, пито в други закони може да се определят допълнителни възнаграждения на същия. Само за държавните служители в МВР е предвидено в чл.179, ал.4 от ЗДСл, че извън допълнителните възнаграждения по чл.179, ал.1 и по чл.178, ал.1, които са съответни на уредените в КТ и ЗДСл, им се изплащат и други възнаграждения в случаи определени със закон или акт на МС. Не е налице колизия между нормите на чл.179, ал.2 и чл.188, ал.2 от ЗМВР. Съгласно чл.188, ал.2 от ЗМВР държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00ч. се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. Логическото тълкуване на цитираната норма обуславя извода, че препращането е само към Глава XV от КТ - „Специална закрила на някои категории работници и служители“. Норми извън посочената глава от КТ, включително подзаконовите нормативни актове, издадени въз основа на такива, не намират приложение по отношение на служителите на МВР. Полагането на труд през нощта и от държавни служители по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР и от тези по т.2 на същата норма, и от работещите по трудови правоотношения е свързано със задължение на работодателя за възмездяването му, като разпоредбите на трите закона и свързаните с тях наредби относно дължимостта на допълнително възнаграждение за нощен труд за всеки отработен нощен час или за част от него и минималния размер на същото са идентични: чл.261 от КТ и чл.8 от НСОПЗ; чл.67, ал.7, т.1 от ЗДСл и чл.20 от НЗСДА и чл.179, ал.1 от ЗМВР и чл.9 от наредбите по чл.170, ал.2 от ЗМВР. В чл.2, ал.3 от НСОПЗ изрично е предвидено, че наредбата не се прилага за служителите по трудово правоотношение в държавната администрация, за които се прилага чл.107а от КТ. В този смисъл тази наредба е напълно неприложима за държавните служители по ЗДСл и ЗМВР. Предвиденото в чл.9, ал.2 от НСОПЗ превръщане на нощния труд в дневен цели да установи, дали в рамките на съответния отчетен период има положен извънреден труд. Тъй като в КТ е предвидена различна продължителност на допустимия нощен труд в сравнение с дневния такъв, законодателят е използвал математически алгоритъм, чрез който нощният труд се приравнява на дневен, за да стане възможно събирането му с отработените дневни часове, съпоставянето му с нормалната продължителност и съответно констатиране налице ли е положен извънреден труд. Превръщането става чрез умножаване на отработените нощни часове с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е $8:7 = 1,143$. Разпоредба идентична на тази на чл.9, ал.2 от НСОПЗ с основание не е предвидена в наредбите по чл.187, ал.9 от ЗМВР, защото за държавните служители нормалната продължителност на дневния и нощния труд съвпада и коефициентът, изчислен по горепосочения начин би бил 1(едно). В ЗМВР не е предвидено допълнително възнаграждение за нощен труд извън такова в размер конкретно определен към процесния период на отработен нощен час и ясно е определено как става установяването на положен извънреден труд, дължимостта на допълнително възнаграждение за същия и

компенсирането му по друг начин. В КТ, НРВПО и НСОПЗ също ясно са разграничени допълнителните възнаграждения за ношен и за извънреден труд, основанийето за дължимостта им и начинът на формиране на размера им. Коефициентът, предвиден в чл.9, ал.2 от НСОПЗ за превръщане на нощния труд в дневен, и при трудовите правоотношения няма отношение към допълнителното възнаграждение за ношен труд, а при определени хипотези(чл.9, ал.1 и ал.3 от НСОПЗ) е относимо към увеличаване размера на трудовото възнаграждение и при сумираното отчитане на работното време - към установяване полагането на извънреден труд. Превръщането съгласно НСОПЗ на нощните часове в дневни цели събирането им с общия брой отработени часове за отчетния период, за да се установи има ли надвишаване на нормата и съответно наличие на извънреден труд, а няма за цел автоматично обявяване за извънреден труд на разликата, получена след конвертиране на часовете нощен труд, без сумиране с действително отработените часове за отчетния

период и установяване дали и с колко се надвишава нормата. В специалната нормативна уредба . ЗМВР и подзаконовите му актове, не е предвидено превръщането на нощните часове в дневни, поради което отработеното време за даден отчетен период представлява сбора от общо положения от него на смени нощен и дневен труд, а не сбор от превърнатия с коефициент в дневен нощен труд и отработените дневни часове. Липсата на такава разпоредба не съставлява празнота в правото, която да подлежи на запълване, защото уредбата на материята в ЗМВР не е непълна, а изчерпателна - законът съдържа същата пълна уредба на правоотношенията по повод полагането на труд в МВР, каквато се съдържа и в КТ относно трудовите правоотношения, и в ЗДСл за служебните правоотношения, и в ЗДСл за служебните правоотношения в държавната администрация, а подзаконовият нормативен акт

- наредбите по чл.187, ал.9 от ЗМВР - няма основание да предвиди превръщане на нощния труд в дневен, защото разпоредбите му са обусловени от предвидената в чл.187, ал.1 и ал.3 от ЗМВР еднаква нормална продължителност на часовете дневен и нощен труд. При паралелното действие на норми, уреждащи една и съща материя, приложение намират специалните норми, които изключват приложението на общите. Доколкото не се касае до норма, следствие от законова разпоредба, преценката на органа, комуто е делегирана компетентност по издаване на наредбите по чл. 187, ал.9 от ЗМВР - министъра на вътрешните работи - както за въвеждането на коефициент за превръщане на нощния труд в дневен, така и за отпадането на този коефициент, е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол. Подобна разпоредба не съществува в последващите наредби, относими към исковия период, и отсъствието ѝ в подзаконовия нормативен акт е в синхрон с разпоредбите на чл.187, ал.1 и ал.3 от ЗМВР. В тази насока са мотивите на съдебни решения №2240 по гр.д.(В)№196/2020г. на Окръжен съд-Благоевград, №35/01.02.2020г. по гр.д.(В) №1110/2019г. на Окръжен съд-Велико Търново, №49/21.02.2020г. по гр.д.(В) №936/2019г. на Окръжен съд-Хасково, №405/04.11.2019г. по гр.д.(В)№548/2019г. на Окръжен съд-Русе и№456/27.11.2019г. по гр.д.(В) №709/2019г. на Окръжен съд-Русе, които са с предмет обективно съединени искове на същото правно основание. Полагането на труд през нощта и от държавните служители по чл. 142, ал.1, т. 1 от ЗМВР и от тези по т.2 на същата норма, и от работещите по трудови правоотношения е свързано със задължение на работодателя за възмездяването му, като разпоредбите на трите закона и на свързаните с тях наредби относно дължимостта на допълнително възнаграждение за нощен труд за всеки отработен нощен час или за част от него и минималния размер на същото - 0.25лв, - са идентични: чл.261 КТ и чл.8 НСОПЗ; чл.67, ал.7, т. 1 от ЗДСл и чл.20 от НЗСДА и чл.179, ал.1 от ЗМВР и чл.9 от наредбите по чл.179, ал.2 от ЗМВР? този смисъл е и окончателно Решение№35/20.01.2020г. Великотърновския окръжен съд №21110/2019г.) За да обоснове извода си Районен съд-Смолян, както и ищеца в исковата претенция, допускат смесване на нормите относно нощния труд и извънредния труд, като създават несъществуваща конструкция на „извънреден нощен труд“ и неправилно интерпретират цялостната правна уредба на тази материя. Разликата между понятията „нощен труд“ и „извънреден труд“ се

съдържа в самата нормативна уредба, регламентираща правата и задълженията на служителите на ЗМВР. За двата вида труд е предвидено допълнително възнаграждение. Съгласно чл.178, ал.1 и чл.179, ал.1 от ЗМВР допълнително възнаграждение се дължи за прослужено време, за изпълнение на специфични служебни дейности, за извънреден труд, за работа при специфични условия, за постигнати резултати в служебната дейност, за извънреден труд, за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22:00 до 06:00 часа, за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение. С отделни разпоредби от ЗМВР и подзаконови нормативни актове са предвидени реда и начина на отчитане на нощния и на извънредния труд, както и размера на дължимото за тях допълнително възнаграждение. Възнагражденията за извънреден труд са предвидени в чл.187, ал.6 от ЗМВР (извънреден труд се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение), докато размерът на допълнителното възнаграждение за нощен труд се определя с подзаконов нормативен акт, съгласно чл.179, ал.2 от ЗМВР. С претендираното преизчисляване на нощен труд в дневен и заплащане на допълнително възнаграждение на получените часове, като за положен извънреден труд се цели получаване на по-високо възнаграждение за нощен труд от нормативно предвиденото.

Действително полагането на нощен труд има неблагоприятен ефект спрямо работещия, поради което е предвиден компенсаторен механизъм - допълнително възнаграждение. Невъзможността на същия да изпълни целта си и да послужи за реално обезпечаване на вредните последици от полагането на труд през нощта не може да се преодолее по съдебен ред и то чрез прилагане по аналогия на друга правна уредба при наличието на изрична регламентация за размера, реда и условията за изплащането му (В тази връзка е окончателно решение №49/21.02.2020г. на Окръжен съд-Хасково по гр.д. №936/2019г.). В подкрепа на становището за наличие на специалния (различен от работещите по КТ) статут на служителите в МВР по чл.142, ал.1, т. 1 е и изложеното от проф.д-р. на юридическите науки В. Мр., а именно: „За държавните служители в МВР са предвидени и те получават определени допълнителни материални блага, включително и в най-предпочитаната от служителите форма - в парична сума в текущо, периодично (месечно или годишно) или еднократно плащане, което оказва осезателно благоприятно влияние за подобряване на общото им материално и социално състояние. При изработването и приемането на действащия ЗМВР законодателят е имал предвид разбирането за спецификата на служебните правоотношения на държавните служители в МВР и равенството на гражданите пред закона (чл.6, ал.2 от Конституцията) и е предвидил редица компенсаторни механизми за постигането на равно отношение пред закона на работниците и служителите по трудови правоотношения от една страна, и държавните служители в МВР, от друга страна. Ето по[1]важните от тях: Допълнителното възнаграждение за прослужено време е 2% върху основното възнаграждение за всяка прослужена година в МВР, но не повече от 40% (чл.178, ал.1, т.1 от ЗМВР). За сравнение само заслужава да се отбележи, че за работниците и служителите по трудово правоотношение това възнаграждение е 0.60% от основното трудово възнаграждение (член Единствен от ПМС №147 от 29 юни 2007г., обн.ДВ, бр.56 от 2007г.). Разликата е чувствителна; Основният платен годишен отпуск на държавните служители в МВР, включително и на държавните служители в МВР е 30 работни дни плюс допълнителен платен годишен отпуск по 1 работен ден, но не повече от 10 работни дни (чл.189, ал.1 от ЗМВР). А основният платен годишен отпуск на работниците и служителите е 20 работни дни по чл.155, ал.4 от КТ. Правото на платен годишен отпуск освен нематериалното си съдържание - като време за отдиш и почивка, има и материално съдържание - получаване на обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск (чл.234, ал.8 от ЗМВР); Обезщетения при прекратяване на служебното правоотношение в размер на толкова месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат в МВР, но не повече от 20(чл.234, ал.1 от ЗМВР), а за работниците и служителите това обезщетение е в размер на 2 ши 6 месечни трудови възнаграждения, според продължителността на трудовия стаж: при

същия работодател (чл.222, ал.3 от КТ); По благоприятен режим на заплащане на извънредния труд - по неговата продължителност (до 280 часа за година) по чл.187, ал.5,6, и 7 от ЗМВР; Безплатна храна, или левовата ѝ равностойност, ободряващи напитки при полагане на нощен труд от 22.00 часа до 6-00 часа, работно и униформено облекло, друго вещеве имуществено или снаряжение, а на неносещите униформа ежегодно се изплаща парична сум за облекло; Държавните служители по ЗМВР по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР се пенсионира при условията на 1-ва категория труд (чл.69 от КСО), при което 3 години осигурителен стаж на служба, като държавни служители по ЗМВР се превръщат в 5 години общ осигурителен стаж (чл.104, ал.1 от КСО) и др. Това са парични или други материални или нематериални облаги, които държавните служители в МВР получават за разлика от работниците и служителите по трудови правоотношения по Кодекса на труда и от държавните служители по Закона за държавния служител другите държавни служители и работещи граждани, с които държавата и обществото изразяват своята отплата признателност за изпълняваната от тях държавна служба, като държавни служители

Съгласно чл.187, ал.1 от ЗМВР „Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица“. Тази разпоредба е императивна. Тя определя изрично и точно нормалната продължителност на работното време, изразено в броя на часовете („8“) и заповядва на адресатите - държавните служители в МВР нейното изпълнение. По смисъла на чл.187, ал.1 от ЗМВР „8 часа дневно“ означава 8 астрономически часа (по 60 минути в час), като продължителност на работния ден, независимо от частта на денонощието, в която работния ден се разполага - както в неговата „светла“ част - през деня, така и в неговата 4 “тъмна“ част - през нощта, в интервала от 22.00 часа до 6.00 часа. Следователно определението „дневно“ по смисъла на чл.187, ал.1 от ЗМВР се отнася за“ продължителността на работния ден - както през дневната част на денонощието - като „дневен труд“, и през нощната част от денонощието - като „нощен труд“. За нощния труд на държавните служители в МВР,предвиден и уреден в чл.187, ал.1 и ал.3 от ЗМВР е трудно приложима разпоредбата на чл.9 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ, обн.ДВ, бр.9 от 2007г.), която гласи: „(1) При подневно отчитане на работното време и при работа на смени,чиято продължителност на работното време е по-малка от тази на дневното, трудовото възнаграждение, заработено по трудови норми се увеличава с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време“.

При сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. (2) При сумирано изчисляване на работното време трудовото възнаграждение, заработено по трудови норми с коефициент, равен на отношението между часовете, получени след превръщането на нощните часове в дневни, и действително отработените часове през месеца или установения друг период“. Тази разпоредба е непригодна за прилагането ѝ към държавните служители в МВР. Не са налице нейните предпоставки: аа) подневно отчитане на работното време; бб) работа на смени; вв) продължителност на нощно работно време, по-малка от продължителността на дневното; гг)трудово възнаграждение заработено по трудови норми. Само при кумулативното наличие и на посочените 4 необходими предпоставки може да се въвежда увеличение с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време. От посочените 4 необходими предпоставки, две — по б.„вв“ и „гг“ не са налице. В чл.187, ал.1 и 3 от ЗМВР дневното и нощното работно време са с една и съща продължителност от 8 часа. Не е налице и работа по трудови норми за определяне размера на трудовото възнаграждение по чл.247 и чл.250 от КТ. “ Коефициентът, предвиден в чл.9,ал.2 от НСОПЗ, който ищеца иска да бъде приложен за превръщане на положения от

нощен труд в дневен, и при трудовите правоотношения няма отношение към допълнителното възнаграждение за нощен труд, а при определени хипотези /чл.9, ал.1 и ал.3 от НСОПЗ/ е относимо към увеличаване размера на трудовото възнаграждение и при сумираното отчитане на работното време - към установяване полагането на извънреден труд.

По делото ищецът не твърди, че работодателят му поради неприлагане на такъв коефициент не му е признал положен извънреден труд и респективно не му е заплатил дължимото му допълнително възнаграждение и многократно в хода на производството заявява, че претенцията му няма за предмет възнаграждение за извънреден труд, като разлика между отработените часове за един отчетен период и нормата часове за този период. Дори и да претендираше такова, претенцията му би била неоснователна, защото в специалната нормативна уредба - ЗМВР и подзаконовите му актове - не е предвидено превръщането на нощните часове в дневни поради което отработеното от ищеца време за даден отчетен период представлява сбора от общо положения от него на смени нощен и дневен труд, а не сбор от превърнатия с коефициент в дневен нощен труд и отработените дневни часове. Липсата на такава разпоредба не съставлява празнота в правото, която да подлежи на запълване, защото уредбата на материята в ЗМВР не е непълна, а изчерпателна – законът съдържа същата пълна уредба на правоотношенията по повод полагането на труд в МВР, каквато се съдържа и в КТ относно трудовите правоотношения, и в ЗДСл за служебните правоотношения в държавната администрация, а подзаконовият нормативен акт – наредбите по чл.187, ал.9 от ЗМВР - няма основание да предвиди превръщане на нощния труд в дневен, защото разпоредбите му са обусловени от предвидената в чл.187, ал.1 и ал.3 от ЗМВР еднаква нормална продължителност на часовете дневен и нощен труд. При паралелното действие на норми, уреждащи една и съща материя, приложение намират специалните норми, които изключват действието на общите (в този смисъл е и окончателно Решение №35/20.01(.2020г. на Великотърновския окръжен съд по гр. д. №20194100501110/2019г.). Освен, неправилно прилагане на чл.9, ап.2 от НСОПЗ, съда допуска още едно нарушение на материалния закон, като приема, че на ищеца се дължи възнаграждение за извънреден труд, без да се обосновава защо приема, че такъв е полаган. Липсват мотиви за този извод. Приемайки, че ищеца е полагал извънреден труд, който работодателя - ГДПП-МВР не му е заплатил, съда отново неправилно прилага материалния закон. Съображенията ми за това са следните:

Съгласно Наредба №8121з-766 от 29.07.2016г. - чл. 18(77) Държавните служители изпълняват служебните си задължения извън редовното работно време въз основа на заповед за полагане на труд извън редовното работно време, издадена от ръководителя по чл.11 или оправомощено от него длъжностно лице с ръководни функции. Такива заповеди не се твърди от ищеца да са издавани. Съгласно чл.22, ал.1 от Наредба №8121з-776 от 29.07.2016г. Отработеното време включва: 1. Работните часове в рамките на редовното работно време; 2. Времето за хранене; 3. Времето за физиологични почивки; 4. Времето за провеждане на професионално обучение; 5. Времето за инструктаж, отвод, приемане и сдаване на смяната или дежурството, както и времето за строеви преглед; 6. Времето за отпих; 7. Времето за уведомяване до приключване на фактически извършената работа по време на разположение; 8. Работа извън редовното работно време; 9. Времето на дежурство; 10. времето на пътуване при командироване след проведен инструктаж, когато в заповедта за командироване е разпоредено по време на пътуването да бъде изпълнявана задача, свързана с някоя от дейностите по чл.6, ал.1, т.1 -4 от ЗМВР; 11. Времето на пътуване със служебен транспорт при командироване за участие в специализирани операции. В този смисъл е и чл.2 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета на Европа от 4.03.2003г., съгласно които работно време е всеки период, през който работникът или служителят или работи или е на разположение на работодателя и изпълнява своите задължения, а „почивка“ означава всеки период, който не е работно време. Часовете, които

биха се получили чрез преизчисляването на положения нощен труд по реда на чл.9,ал.2 от НСОПЗ, не са включени в изчерпателно изброените в чл.22, ал.1 хипотези. Работата при тези хипотези поражда задължение за работодателя да заплати на служителя съответното възнаграждение. Предвид посочената нормативна база, която изчерпателно урежда основанието и редът на изплащане на възнагражденията за нощен труд на държавните служители в МВР, неправилно съдът е приел, че по отношение на държавните служители в МВР са приложими разпоредбите на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ), издадена на основание Кодекса на труда (съгл. параграф 2 от ЗР на Наредбата), която се прилага единствено и само за работници и служители по трудово правоотношение (чл.2, ал.2), какъвто ищецът не е бил през процесния период. Предвид обстоятелството, че разпоредбите на които се основава иска не са отношение на държавните служители на МВР се явява Закона за МВР, който съдържа уредба относно заплащане на нощния труд, изводите на съда са неоснователни. Относно неприложимостта на НСОПЗ, следва да се има предвид, че защитата на служителите на МВР, полагащи нощен труд се изразява в предвиденото в ЗМВР по- високо заплащане и по-висока степен на социална закрила, намиращи изразение в компенсирането на извънредния труд, почивките, отпуските и други придобивки, по- благоприятни в сравнение с тези на държавните служители по ЗДСл и на лицата работещи по трудово правоотношение, за които е приложим КТ. Разпоредбата на ЗМВР, уреждаща формирането на основното възнаграждение на служителите на МВР, отчита спецификата на тяхната дейност, включително полагането на нощен труд и затова им гарантира едно по-високо основно възнаграждение в сравнение с други категории служители. Прилаганата система за образуване на възнагражденията на служителите същевременно включва и заплащането на нощния труд, независимо дали той реално е положен или не. В този смисъл на служителите не се начислява допълнително възнаграждение за положен нощен труд. ЗМВР винаги изчерпателно е уреждал регламентираната материя и липсват каквито и да било празнини, които да налагат прилагането на НСОПЗ. Съгласно трайната съдебна практика на ВКС, съда е длъжен да прецени всички правно релевантни факти от които произтича спорното право. Съдът трябва да обсъди в мотивите на съдебното решение всички доказателства, въз основа на които намира едни от тях за установени, а други да неосъществили се. Освен това трябва да бъдат обсъдени и всички доводи на страните, които имат значение за решението по делото. Това становище е застъпено в редица съдебни решения - решение №164 от 04.06.2014г. по гр.д. №196/2014г., г.к., III г.о. на ВКС, решение №217 от 09.06.2011г. по гр.д.№761/2010г., г.к.IVг.о. на ВКС, решение №223 от 19.06.2013г. по гр.д.№1006/2012г., г.к. IV г.о. на ВКС и др.

Обжалваното решение не съдържа обсъждане и преценка на всички правно релевантни факти, което го прави неправилно поради неправилно приложение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила.

Неправилността на решението по главния иск влече неправилност и на решението в частта, с която съдът е уважил акцесорния иска за заплащане на обезщетение за забава с правно основание чл.86 от ЗЗД.

Моли, на основание чл.271 от ТПК окръжният съд да се произнесе със съдебен акт, по силата на който да отмени изцяло решение № 368/20.12.2022г., постановено по гражданско дело №20225440100970 по описа за 2022г. на Районен съд-Смолян по мотиви подробно изложени в настоящата въззивна жалба. Претендира на основание чл.78, ал.8 от ГПК юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции. В случай, че приеме въззивната жалба за неоснователна и претендиращият адвокатски хонорар надхвърля минимално определеният размер по Наредбата, на основание чл.78, ал.5 от ГПК е направено възражение за прекомерност на същото.

В писмения отговор А. И. чрез пълномощника си адв.Б. поддържа становище за

неоснователност на жалбата, а атакуваното съдебно решение за правилно и законосъобразно, и моли да бъде потвърдено изцяло. Решаващия съд след като е направил подробен анализ на всички представени по делото доказателства, преценил поотделно и в тяхната съвкупност, при спазване разпоредбите на чл.235 от ГПК, е достигнал до единствения правилен и законосъобразен извод, че установените релевантни за делото обстоятелства обуславят категоричен извод за това, че предявените обективно съединени искове се явяват доказани по основание и размер (съобразно допуснатото в съдебно заседание по делото изменение на исквете на основание чл.214, ал.1 изр.1 и 2 от ГПК, съобразно представеното заключение на извършената по гр.д. № 970/ 2022г. по описа на РС Смолян съдебно счетоводна експертиза). По посочените възражения на въззивната страна е направен довод на първо място за неоснователност на твърдението на ответника, че не е налице празнота в нормативната уредба на МВР досежно, прилагането на чл.9, ал.2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/ приета с ПМС №4 на МС от

17.01.2007г., като специална спрямо ЗМВР. Основното възражение на ответника е, че по отношение на служителите на МВР следва да се прилагат наредбите, издадени от министъра на вътрешните работи, които уреждат реда за организация и разпределяне на работното време, за неговото отчитане и компенсирането на работата на държавните

служители извън редовното работно време, режимът на дежурствата, времето за отдих и почивки, а не НСОПЗ, тъй като се касае за специална уредба. Нормата на чл. 188, ал.2 от ЗМВР според въззиваемия е достатъчно регламентираща прилагането разпоредбите на КТ. Държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда“. От друга страна при наличие на празнота в специалната уредба, касаеща служителите на МВР, то прилагането на нормите на КТ и НСОПЗ, следва да бъде тълкувано в съответствие нормата на чл.46, ал.2 от ЗНА- „Когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Ако такива разпоредби липсват, отношенията се уреждат съобразно основните начала на правото на Република България“. За да бъде направен извод за наличието или липсата на неравно третиране на държавните служители по ЗМВР, с оглед прилагането на нормите на КТ и НСОПЗ, тълкувано в съответствие с нормата на чл.46, ал.2 от ЗНА, ще анализираме правния статут и уредбата на нощния и извънредния труд и наличието на закрилни мерки за : работещите по ЗМВР и работещите в частния сектор или други държавни служители със сходни функции, каквито са лицата, извършващи частна охранителна дейност и лицата, заемащи длъжност „горски инспектор“ по действащия Закон за горите. Съгласно чл.2, ал.1 от Закона за частната охранителна дейност(ЗЧОД) частната охранителна дейност е търговска дейност, насочена към опазване на живота и здравето на физическите лица, охраняване на имуществото на физическите и юридическите лица, гарантиране на максимално ниво на сигурност при транспортиране на ценни пратки и товари, осигуряване на безпрепятствено провеждане на различни по характер и вид мероприятия. Очевидно е сходството на регламентираната с този закон дейност и тази, изпълнявана от служителите на МВР и регламентирана в ЗМВР.

Съгласно чл.50, ал.1 от ЗЧОД ръководител или изпълнител на частна охранителна дейност по чл. 5, ал. 1, т. 1 — 8 може да бъде лице, което работи по основно трудово правоотношение на длъжност, съответна на изпълняваната дейност, въз основа на сключен трудов договор с едноличния търговец или юридическото лице. Според ал.2 ръководител или изпълнител на частна охранителна дейност по чл. 5, ал. 1, т. 9 може да бъде лице, което работи по основно или допълнително трудово правоотношение на длъжност, съответна на изпълняваната дейност, въз основа на сключен трудов договор с едноличния търговец или юридическото лице. А съгласно ал.3 на същия член физическото лице, регистрирано като едноличен търговец, член на управителния орган на търговското дружество или на юридическото лице, или друго лице, оправомощено да го управлява и представлява, може да

сключи трудов договор по ал. 1 само с пълнолетно и дееспособно лице, с не по-ниско от средно образование - за ръководител или изпълнител на частна охранителна дейност, което отговаря на посочените в закона условия. Според цитираните императивни правни норми лицата, осъществяващи частна право охранителна дейност, работят по трудово правоотношение, което се подчинява на нормите на КТ, в т.ч. и нормите, уреждащи нощния и извънредния труд, отпуските и почивките и целия пакет от закрилни средства, свързан с полагането на този вид труд. Дейността на лицата, заемащи длъжността „горски инспектор“, се регламентира от Закона за горите и ал. 2 от Наредба № 1 от 30.01.2012 г. за контрола и опазването на горските територии (обн., ДВ, бр. 11 от 7.02.2012 г., в сила от 7.02.2012 г.).

Съгласно чл. 196, ал.1 от ЗГ, Изпълнителната агенция по горите и нейните структури осъществяват контрол по прилагането на закона по отношение на всички дейности в горските територии, както и върху съхранението, транспортирането и преработването на дървесина и недървесни горски продукти. Според ал.3 във връзка с осъществяването на контролните функции по ал. 1 Изпълнителната агенция по горите и Министерството на вътрешните работи могат да сключат договор за сътрудничество. Съгласно чл.200, ал.1 от ЗГ при изпълнение на служебните си задължения горските инспектори имат право да: 1.отвеждат принудително нарушителите с неустановена самоличност в най- близкото районно управление на Министерството на вътрешните работи; 2. използват физическа сила и помощни средства само ако не могат да изпълнят служебните си задължения по друг начин, при: а) противодействие или отказ да се изпълни законно разпореждане; б) задържане на правонарушител; в) нападения срещу служителите или граждани; г) групови нарушения на обществения ред. Така регламентираната дейност на ИАГ и в частност на горските инспектори сочи на сходство с дейността, осъществявана от органите на МВР във връзка с опазване на обществения ред, но по отношение на горските територии в Република България. Съгласно разпоредбите на чл. 31, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 1 от 30.01.2012 г. за контрола и опазването на горските територии назначаването на горски инспектори се извършва след провеждане на конкурс. Конкурсът за длъжности по чл. 35, ал. 1, т. 1 - 3 се провежда по реда на ЗДСл. Назначаването на горски инспектори на длъжностите по чл. 35, ал. 1, т. 4 - 6 се извършва след провеждане на конкурс в съответствие с реда, определен в Кодекса на труда (КТ), и изискванията на наредбата. В параграф 4 от ПЗР от посочената наредба законодателят е предвидил в срок до шест месеца от влизане в сила на наредбата служителите на ИАГ и нейните структури, които отговарят на изискванията за заемане на длъжностите по чл. 35, ал. 1, т. 4, 5 и 6 (главен специалист - горски инспектор, старши специалист - горски инспектор и младши специалист - горски инспектор) от същата наредба и желаят да я заемат, да могат да се преназначават без провеждане на конкурс. При тази законова регламентация за заемане на длъжността следва да се приеме, че при назначаването си горските инспектори сключват трудов договор по КТ или договор по служебно правоотношение съгласно ЗДСл, което означава, че полагането на извънреден и нощен труд, както и на закрилните мерки, свързани с този вид труд, се подчиняват на нормите на ЗДСл и КТ. С оглед преценка дали е налице неравно третиране на служителите на МВР с работниците и служителите, чиито трудови правоотношения са подчинени на ЗДСл и КТ, следва да се направи анализ на правната уредба на нощния и извънредния труд в тези законови и подзаконови нормативни актове и да ги сравни с уредбата на този вид труд в ЗМВР и относимите подзаконови нормативни актове. Съгласно чл.140, ал.1 от КТ нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 35 часа. Нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа. Според ал.2 на чл.140 нощен е трудът, който се полага от 22,00 ч. до 06,00 ч., а за работници и служители, ненавършили 16-годишна възраст - от 20,00 ч. до 06,00 ч. Ал.3 пък разпорежда, че работодателят е длъжен да осигурява на работниците и служителите безплатна храна, ободряващи напитки и други облекчаващи условия за ефективно полагане на нощния труд. В чл.143, ал.2 от КТ е дадена легална

дефиниция на извънредния труд, а ал.2 на същия член сочи, че извънредният труд е забранен. Изключения от тази забрана са предвидени в чл.144 от КТ, като в т.2 се съдържа изключение, относимо за работещите в МВР - за извършване на работа от служители на Министерството на вътрешните работи, свързана с произвеждане на избори, изготвяне на експертизи и психологично подпомагане при оперативно- издирвателни дейности и овладяване на критични ситуации, както и за друга работа, свързана със сигурността и опазване на обществения ред. Съгласно чл.146, ал.1 от КТ продължителността на извънредния труд през една календарна година за един работник или служител не може да надвишава 150 часа, а ал.2 сочи, че с колективен трудов договор тя може да бъде увеличена до 300 часа годишно. В чл.262 от КТ пък е посочен размерът на заплащане на извънредния труд - 50 на сто - за работа през работните дни; 75 на сто - за работа през почивните дни; 100 на сто - за работа през дните на официалните празници; 50 на сто - за работа при сумирано изчисляване на работното време. Съгласно чл.8 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата в редакцията към релевантния период за всеки отработен нощен час или за част от него между 22,00 ч. и 6,00 ч. на работниците и служителите се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд в размер не по-малък от 0,25 лв. С изменението с бр. 66 от 24.07.2020 г., в сила от 1.01.2021 г., чл.8 от Наредбата гласи, че за всеки отработен нощен час или за част от него между 22,00 ч. и 6,00 ч. на работниците и служителите се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд в размер не по-малък от 0,15 на сто от минималната работна заплата, установена за страната, но не по[1]малко от един лев. Съгласно разпоредбата на чл.67, ал.7 от Закона за държавния служител вр. с чл.20 и чл.21 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, в сила от 01.01.2017 г., допълнителното възнаграждение за всеки отработен нощен час или част 4 от него (след 22,00 ч. до 06,00 ч.) е до 0,25 лв; за положения извънреден труд се заплаща допълнително възнаграждение за отработеното време, изчислено върху индивидуалната основна заплата, в размер 50% върху индивидуалната основна заплата. Тези размери не са променяни в следващите редакции на наредбата. И по трите разглеждани закона на работниците или служителите, полагащи нощен труд, се полагат ободряващи напитки, храна или тяхната равностойност. Сравнителният анализ на нормативната уредба на нощния и извънредния труд сочи, че ако регламентацията им в ЗМВР е сравнима с регламентацията в ЗДСл, то във всички случаи нормите, регламентиращи нощния труд в КТ защитават в по-висока степен правата на работниците и служителите, чиито трудови правоотношения се подчиняват на този закон, в сравнение с правата на служителите, чиито трудови правоотношения се подчиняват на ЗМВР. Така например освен, че в КТ нощният труд е ограничен до 7 часа, заплащането на същия според този нормативен акт предвижда увеличение в размер на 0.15 на сто от минималната работна заплата за всеки започнат час, но не по-малко от 1 лев на час, а със Заповед № 81213-156/05.02.2020 г. на Министъра на вътрешните работи тази сума е фиксирана твърдо на 1 лев и липсва възможност заплащането да се определя на база минималната работна заплата за работещите в МВР, който механизъм в отделни случаи би позволил заплащането на този вид труд да е по-високо от 1 лев на час. В същото време с последното изменение на чл.187, ал.1 от ЗМВР нощният труд е фиксиран на 8 часа за всеки 24 часа, което надвишава с 1 час ограничението на нощния труд според КТ. Следователно частен охранител, работещ на трудов договор съгласно изискванията на ЗЧОД и извършващ сходна дейност с тази на служител на МВР, е третиран по-благоприятно от служителя на МВР. Същото се отнася и за горските инспектори, назначени по трудови договори, подчинени на КТ. Единствената компенсаторна мярка за заплащането на нощния труд на служителите на МВР, съществувала в чл.31, ал.2 от Наредба № 81213-407/11.08.2014 г., не е възпроизведена в следващите издадени наредби. В тази връзка не споделяме възражението, че за служителите на МВР не е предвидено преобразуване на нощния труд в дневен с коефициент 1,143 и изплащането му като извънреден, защото с оглед спецификата на служебните правоотношения на

държавните служители в МВР били предвидени редица други компенсаторни механизми – допълнително възнаграждение за прослужено време /чл.178, ал.1, т.1 от ЗМВР/, размер на основния платен годишен отпуск /чл.189 от ЗМВР/, обезщетения за неизползван платен годишен отпуск /чл.234, ал.1 от ЗМВР/, обезщетения за прекратяване на служебното правоотношение /чл.234, ал.1 от ЗМВР/, по-благоприятен режим на заплащане на извънредния труд според неговата продължителност /чл.187, ал.5, 6 и 7 от ЗМВР/ и др. Тези компенсаторни механизми са дължими на посочените в самия закон основания, предвидени за тази категория служители, и не могат изрично да бъдат квалифицирани като закрилни мерки за нощен труд при работа с високо нервно психическо натоварване, каквато несъмнено е работата на служителите на МВР. Според въззиваемия липсата на правна норма за преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен, не следва да се възприема, като законово въведена забрана, а представлява празнота в уредбата на реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР. 5 Указанията в решението на СЕС са да се установи дали по-голямата продължителност на нощния труд по ЗМВР се компенсира по друг начин с предвидени изрични мерки, каквито могат да бъдат намаленото работно време допълнително заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от служителите на МВР нощен труд.

Такива доказателства обаче не са представени от ответника, поради което следва да се приеме че по ЗМВР не са предвидени допълнителни закрилни мерки, компенсиращи удълженото време за нощен труд. От друга страна нито в Закона за МВР, нито в мотивите за изменението му са посочени причини, които да обосновават необходимостта от завишаване на продължителността на полагания нощен труд и премахването на коефициента 1.143 при приравняването на нощния към дневен труд, като при това мотивите да не са икономически и да са свързани с допустима от закона цел. Или ако се вземе предвид отново регламентацията на труда на частния охранител съгласно ЗЧОД (който препраща към КТ за уреждане на трудовите правоотношения с тези служители), остава без отговор въпросът на базата на какъв разумен критерий трудовите правоотношения на служителите на МВР касателно нощния труд са уредени по-неблагоприятно в сравнение с трудовите правоотношения, свързани със същия вид труд, полаган от частния охранител. Както сочи СЕС в своето решение на СЕС от 24.02.2022 г. по преюдициално дело C-262/2020 г., макар че чл.8 и чл.12, буква "а" от Директива 2003/88 да не налагат да се приеме национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, то при всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на допълнително заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. На следващо място: Въззивната страна сочи липсата извънреден труд, като се позовава на чл.18 от Наредба №8121з-766/ 29.07.2016г., който гласи „Държавните служители изпълняват служебните си задължения извън редовното работно време въз основа на заповед за полагане на труд извън редовното работно време от ръководителя по чл.11 или оправомощено от него длъжностно лице с ръководни функции. Съгласно чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд. Както КТ, така и ЗМВР, правят ясно разграничение между нощния труд и извънредния труд, които се заплащат по различен ред. Извънреден труд е налице само, когато е положен труд извън установеното работно време - когато продължителността на работното време надвишава нормалната такава. При сумарно изчисляване на положения труд, извънреден труд ще е налице само в случай, че отработеното време за съответния отчетен период /с увеличението

на часовете положен нощен труд/ надхвърля нормата работни часове за отчетния период.

Съобразно националното трудово законодателство и методологията за сумарно изчисляване на положения труд се приема, че когато отчетния период е изтекъл /завършил/, се приема, че работника или служителя е изпълнил трудовата си норма в пълен обем, дори и това да не е било направено реално, тъй като задължение на работодателя е така да организира неговото работно време, че то да покрива общата тримесечна норма, при това със завишение на часовете нощен труд - конвертирани към дневния. Предвид посоченото, следва да се приеме, че през процесния период ищецът е изпълнил в пълен обем своята часова трудова норма, поради което и 6 преизчисления нощен към дневен труд, се явява такъв над нормата -респективно извънреден труд и следва да бъде заплатен като такъв със съответното увеличение от 50%. Претендираното обезщетение за забава /мораторна лихва/ върху неизплатеното трудово възнаграждение за положения от ищеца нощен труд е на основание чл.86 от ЗЗД и чл.33 вр. чл.18, ал.3 от Наредба №8121з-776 от 29 юли 2016г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, като в чл.18, ал.3 е посочено, че "В случаите, когато служител, работещ на смени, при обичайно изпълнение на служебните си задължения надвиши нормативно установения брой часове за отчетен тримесечен период, тези часове се компенсират като труд извън редовното работно време и се отчитат с протокол (приложение № 1), без да се издава заповед по ал. 1, който се изготвя и утвърждава по реда на чл. 23.“ В случая е важно да подчертаем, че съгласно методология на МТСП и Инспекцията по труда, е задължително, текущо всеки месец да се начисляват и изплащат всички допълнителни възнаграждения, за които са известни и обективно установени основанията и фактите. Това се отнася изключително за часовете работа през нощта, като се дължи съответно доплащане и за него не се налага сумиране в края на периода . Същото се отнася и за работа по график на официални празници. След изтичането на съответния месец с нощен труд или работа на официални празници, следва да се начисли и изплати дължимото увеличение със съответно 50% или 100% увеличение на заплащането, тъй като при работа по график - графика замества заповедта за полагане на извънреден труд, нощен труд и работата на официални и празнични дни. Частното становище на проф. В. Мр. не са нормативни основания и нямат нормативна сила. Приложение следва да намери прогласеният в чл.5 от ГПК принцип за законност. През целия период са действали правилата на чл.1 и чл.2, ал.1, изр. последно, чл.119 и чл.120 от ЗДСл, чл.350, ал.1, чл.355 и чл.356 от КТ, чл.9, ал.2 и ал.3 , чл.18, ал.3 от НСОПЗ, чл.9, ал.5 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж, чл.38, ал.15 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж. Въз основа на тези разпоредби се поддържа, че може да се приеме, че общият разум на Закона е да признае нощните часове, преизчислени в дневни с коеф. 1,143, както за целите на изчисляване на отработените дни и пресмятане на трудовия стаж, така и за отчитането на извънредния труд. В правото действа и принципът, че което Законът изрично не го забранява, го разрешава. Няма как в ЗМВР, Наредба №8121з-776/29.07.2016г. и следващи, да уреждат конкретния случай, при положение че не казват, че не следва да се приравнява. Тоест спорът щеше да е уреден, ако разпоредба в ЗМВР или Наредбите казват, че приравняването на нощен към дневен труд не следва да се извършва. Причината в Наредба № 8121з-407/ 11.08.2014г. на Министъра на вътрешните работи да е имало такова приравняване с коеф. 0,143, а след това да няма такива разпоредби е, защото вече има такава разпоредба в НСОПЗ, а ЗНА забранява едно и също да се урежда по един и същ начин от два или повече нормативни акта. От друга страна не е изяснено, какво толкова се е променило за държавните служители от МВР полагачи нощен труд, с оглед нерегламентиране на процесния случай в последващите на Наредба № 8121з[1]407/ 11.08.2014г. наредби. След като е достигнал до горните изводи, извършвайки пълен и подробен анализ на събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни

доказателства, 7 първоинстанционния съд правилно е констатирал, че предявените обективно съединени иски се явяват доказани по основание и размер и следва да бъдат уважени. Районният съд е постановил правилно решение, базирано на приетата по делото икономическа експертиза, която установява размера на дължимото, но незаплатено възнаграждение за положен нощен и извънреден труд от ищеца. Правилно е изводът на Районния съд, че празнината в закона относно продължителността на нощния труд и начина, по който следва да се извърши заплащането му при сумарно отчитане на работното време, следва да се запълни по аналогия с чл.140 от КТ и чл.9, ал.2 от НСОПЗ. Претендират се направените пред въззивната инстанция разноси по аналогия с чл.140 от КТ и чл.9, ал.2 от НСОПЗ.

В съдебно заседание жалбоподателят ГД „Гранична полиция“ чрез пълномощника си юрисконсулт М. Хр. поддържа изцяло депозираната въззивна жалба.

Въззиваемият А. И., редовно и своевременно призован не се явява и се представлява от адв.Б., който поддържа становище за неоснователност на въззивната жалба.

Смолянският окръжен съд като взе предвид оплакванията в жалбата, становището на страните в съдебно заседание и след преценка на събраните по делото доказателства съобрази следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна по следните съображения:

По делото не е спорно и това се установява от представените и приети писмени доказателства, че страните са обвързани от служебно правоотношение, по силата на което през процесния период от 06.10.2019г. до 30.09.2022година ищецът заема длъжността „старши полицай“ в ГПУ М., към РД "Гранична полиция"-Смолян, което служебно правоотношение не е прекратено и съгласно чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР е със статут на държавен служител.

От заключението на вещото лице по назначената и изслушана СИЕ, която не е От заключението на вещото лице по назначената и изслушана СИЕ, която не е оспорена от страните, се установява, че за периода от 06.10.2019г. до 30.09.2022г., ищецът е положил общо 1376 часа нощен труд, който е заплатен, без същите часове да бъдат превръщани в дневни, съгласно чл.9 ал.2 НСОПЗ. Размерът на отработените часове нощен труд, след приравняването им по методологията в НСОПЗ е 1 573 часа. Разликата в часовете отработен нощен труд, след приравняването им по Наредбата е 197 часа. Общата сума на неначислените и неизплатените възнаграждения за положен нощен труд за периода 06.10.2019г. до 30.09.2022г., преизчислен съгласно НСОПЗ е в размер на 1 919,82 лева.

Размерът на законната лихва върху дължимата сума за извънреден труд подробно е описана в таблица Приложение 1 е 248,91 лева. С протоколно определение от 23.11.2022г. районният съд по молба на ищеца е допуснал на основание чл.214,ал.1 от ГПК изменение на размера на предявения иск, като същият се счита предявен за главница в размер на 1919.82 лева и мораторна лихва в размер на 248.91 лева върху главницата.

При така установеното от фактическа страна въззивният съд направи следните правни изводи:

Предявените и разгледани облигационни претенции на ищеца пред Смолянския районен съд по реда на чл.178,ал.3,т.1 във вр. с чл.187,ал.5,т.2 (сега ал.7) от ЗМВР са за заплащане на допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, получен при преизчисляване на положен нощен труд в дневен през периода от 06.10.2019г. до 30.09.2022г., ,ведно с акцесорните претенции за заплащане на мораторна лихва и законна лихва от подаване на исковата молба. В обхвата на така посочените въззивни предели, настоящият съдебен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо в

обжалваната част.

По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, съгласно чл.269,ал.1 от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Релевираните от въззивника такива се свеждат до начина на изчисляване на заплащането на положените часове нощен труд – дължи ли се превръщане на часовете, положен нощен труд в дневен, съответно дължи ли се заплащане на извънреден труд за така преобразуваните часове нощен труд и доколко в случая е приложима Наредбата за структурата и организацията на работната заплата при наличието на специални норми в ЗМВР и подзаконовите актове за неговото прилагане. Поддържат се и оплаквания, че районният съд не е съобразил изменението на ЗМВР, обнародвано в ДВ бр.60 от 07.07.2020 г., в сила от 11.07.2020г., касаещо част от процесния период от 11.07.2020г. до 15.02.2021г., с което изменение в чл.187,ал.1 ясно и точно е посочено, че нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, а нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период, като съгласно чл.187,ал.4 ЗМВР при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта, който безспорно е 1.

Като не е съобразил това изменение за периода от 01.01.2018 г. до 30.09.2021 г., се твърди, че съдът е постановил незаконосъобразно решение.

По делото не е спорно, че между страните съществува служебно правоотношение по ЗМВР, доколкото ищецът е държавен служител в Регионална дирекция „Гранична полиция“- Смолян по смисъла на чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР, поради което приложимият закон, уреждащ този вид обществени отношения е ЗМВР. Не е спорно и обстоятелството, че с оглед характера на заеманата длъжност ищецът е работил на 24-часови смени, като е полагал труд през нощта (от 22.00 до 06.00 часа), видно от приетите по делото протоколи за отчитане на отработеното време между 22.00 и 6.00 часа ,а отработеното работно време се е изчислява сумирано, за което обстоятелство също липсва спор между страните. Съгласно разпоредбата на чл.176 от ЗМВР брутно месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, като съгласно чл.178,ал.1,т.3 от ЗМВР сред предвидените допълнителни възнаграждения е и допълнително месечно възнаграждение за извънреден труд.

Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, съгласно чл. 187,ал.1 от ЗМВР. Разпоредбата на чл.187,ал.3 от ЗМВР регламентира, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – по дневно, а за работещите на 8, 12 или 24 часови смени - сумирано за тримесечен период. Съгласно ал.5 от същата разпоредба в редакцията ѝ (д.в. бр. 81/2016г.), действаща за част от процесния период, (сега ал.7 на чл.187) работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни - за служителите на ненормиран работен ден, а за служителите, работещи на смени - с възнаграждението за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период, като извънредния труд, според ал.6 в редакцията ѝ (д.в.бр.81/2016г.-сега ал.7) се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи според чл.187,ал.9(сега ал.10) от ЗМВР.

За част от процесния период от 23.12.2016г. до 23.12.2019г. е действала Наредба №

81213-776 от 29.07.2016г. (обн. ДВ, бр. 60/2.08.2016 г., в сила от 2.08.2016 г.). Преди това са действали Наредба № 81213-592/25.05.2015 г. в сила от 01.04.2015 г. до 29.07.2016 г. и Наредба № 81213-407/11.08.2014г. (обн.ДВ, бр. 69 от 19.08.2014 г., в сила от 19.08.2014г, отм., ДВ бр.40 от 02.06.2015г.)

Текстовете на чл. 3, ал. 3 от трите наредби са идентични, а именно - че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Съгласно чл.31,ал.2 от Наредба № 81213-407/11.08.2014г. при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22, 00 и 6, 00 ч. за отчетния период се умножава по 1,143. В следващите две Наредби № 81213-592/25.05.2015г. и № 81213-776/29.07.2016г., както и в издадените впоследствие Наредба № 81213-36/07.01.2020г., в сила от 10.01.2020г., Наредба № 81213-1174/21.10.2020г., в сила от 03.11.2020г. и Наредба № 81213-1353/15.12.2020г., в сила от 01.01.2021г. последните четири приложими за процесния период 01.01.2017г. до 15.02.2021г., липсва изрична регламентация за преизчисляване на нощния труд в дневен. В последната посочена Наредба № 81213-1353/15.12.2020г., в сила от 01.01.2021г. в чл.21,ал.3 е посочено, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1, съгласно чл.187,ал.4 от ЗМВР. С изменението на ЗМВР, (д.в. бр.60/07.07.2020г., в сила от 11.07.2020г.), в чл.187,ал.1 от ЗМВР е предвидено, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период.Нощен е трудът от 22.00 часа до 6.00 часа.Приета е нова ал.4 на чл.187, според която при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни, с коефициент равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работното време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал.1 или с коефициент 1.

Доколкото в действащите за периода от 06.10.2019г. до 30.09.2022г. наредби от 2016 и 2020г. липсва изрична норма, предвиждаща превръщането на часовете положен нощен труд в дневен, каквато правило съществува в нормата на чл.31,ал.2 от Наредбата от 2014г., то правилно районният съд е приел, че е налице празнота. Липсата на такава норма обаче не следва да се възприема като законово въведена забрана за преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен, а представлява празнота в уредбата.

Съгласно принципните разяснения, дадени в т. 23 на Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, в МВР има служители, назначени по трудови договори и такива по служебно правоотношение, като тези от втората група са държавни служители по смисъла на ЗДСл и общият закон намира субсидиарно приложение по отношение на тях. Същото разрешение се отнася и за служителите по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР. Още повече, че ЗМВР съдържа изрична разпоредба - чл. 188, ал. 2 ЗМВР, която предвижда, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22, 00 и 6, 00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. Следователно при наличие на посочената непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР и предвид препращането на чл.188,ал.2 от ЗМВР към КТ следва субсидиарно да се приложи КТ и по специално чл.9,ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, съгласно която при сумирано изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за по дневно отчитане на работното време за съответното работно място,т.е. приложим е коефициентът 1,143. Ето защо положението от ищеца нощен труд подлежи на възмездяване чрез преизчисляването му с коефициент 1,143 за част от претендиран период , след като с разпоредбата на чл.188,ал.2 от ЗМВР за държавните служители, които полагат нощен труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., е налице изрично препращане към специалната закрила по КТ, а такава се съдържа именно в чл.140,ал.1 от КТ.

Възприемането на обратното разрешение, каквото неоснователно се твърди във въззивната жалба, че в действащите за процесния период наредби не се съдържа текст, който да предвижда заплащането на положен нощен труд да се увеличава с коефициент 1,143, т.е. 7 часа нощен труд да се приравняват на 8 часа дневен, а е предвидено 8 часа нощен труд да се равняват на 8 часа дневен труд, то такова разрешение би довело до лишаване на държавните служители по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР от тези допълнителни възнаграждения за нощен труд, като по този начин би ги поставило в неравностойно положение спрямо останалите държавни служители и служителите по трудово правоотношение, които получават такива допълнителни възнаграждения, съгласно чл.67,ал.7,т.1 от ЗДСл и чл.261 от КТ.

Полагането на нощен труд, без оглед на вида на извършваната работа, нарушава биологичните ритми и е свързано с вредни за организма последици, които се компенсират чрез допълнителното заплащане и различното отчитане на нощния труд. Горното тълкуване е в съответствие и с основния правен принцип за равенство и недопускане на дискриминация, закрепен и в чл.6 от КРБ и чл.14 от ЕКЗПЧОС. По спорния въпрос с оглед формираната противоречива съдебна практика с Разпореждане от 26.02.2020г. е образувано Тълкувателно дело № 1/2020 г. за приемане от ОСГК на ВКС на тълкувателно решение по въпроса: "При отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерството на вътрешните работи приложими ли са разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба) или следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове?". Една част от съдебните състави, както и настоящият, приемат, че в Закона за МВР и в приложимите наредби към него, с изключение на отменената Наредба № 8121з-407/2014г., липсва правна регламентация относно преобразуване на часовете положен нощен труд в дневен с коефициент 1, 143 (такъв коефициент е бил регламентиран в отменената Наредба № 8121з-407/2014 г.) и поради това следва да се прилагат разпоредбите на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата(чл.9,ал.2), а именно, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за по дневно отчитане на работното време, което според тези съдебни състави е в съответствие с основния правен принцип за равенство и недопускане на дискриминация.

В същия смисъл е и Решение № 311/08.01.2019 г. по гр. дело № 1144/2018 по описа на ВКС, IV г.о. по чл. 290 от ГПК. При наличието на неяснота в правната уредба съдът следва да тълкува закона, като търси целта на закона съобразно чл. 46 ЗНА. Повече от очевидно е, че единствената цел на законовите разпоредби относно заплащането на труда на служителите в МВР е да се спазва конституционната повеля на чл. 48, ал. 5 от Конституцията на Република България заплащането да съответства на извършената работа. Нощният труд, положен от служителите на МВР, безспорно разстройва биологичния ритъм на живота и нервната система, обмяната на веществата и нормалния метаболизъм и може да е вреден за здравето, поради което следва да получи адекватно заплащане. Повече от очевидно е, че предвиденото в Заповед № 8121з-791/28.10.2014г. на Министъра заплащане от 0,25 лв. на час нощен труд нито има характера на допълнително трудово възнаграждение, нито съответства по какъвто и да било начин на конституционното задължение трудовото възнаграждение да е съответно на положения труд.

Освен това заповедта е издадена по време на действието на Наредба та от 2014г., която е предвиждала в чл.31,ал.2 коефициент от 1,143 за заплащане на нощния труд. Тези изводи не противоречат и на постановеното Решение от 24.02.2022г. на съда на ЕС по дело С-262/2020, образувано по преюдициално запитване от РС- Луковит по дело със същия предмет на спора. Не може да има спор, че с това решение не се отговаря конкретно на

основния спорен по настоящето дело въпрос относно приложимостта на общата правна уредба на трудовите правоотношения и в правоотношенията с държавните служители в МВР, доколкото в обхвата на компетентността на СЕС са включени общностните норми и вътрешноправните разпоредби, които съдържат такива норми, а не националното право и функцията на този съд е не да тълкува националните правни норми.

Независимо от това следва да се подчертае, че съдът на ЕС е достигнал до същите правни изводи, въз основа на които по-голяма част от българските съдилища (в това число и настоящият) до този момент са постановили решенията си, а именно: че чл.8 и чл.12,б.„а“ от Директива 2003/88/ЕО на Европейският парламент и на Съвета от 04.11.2003г. относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкува в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, но при всички случаи в полза на тези работници трябва да има други мерки за защита, под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. Посочено е, че Директива 2003/88/ЕО макар да не налага да се приеме особена норма, която специфично да урежда нормалната и пределна продължителност на нощния труд, задължава държавите-членки да следят да е гарантирано спазването на принципа за защита на безопасността и здравето на работниците, като в полза на полагащите нощен труд работници да има други мерки за защита. Както е установено по делото и в натрупана съдебна практика в ЗМВР такива мерки не са предвидени поради липсата на изрична регламентация за възможността положени нощен труд да бъде адекватно възмезден. В тази връзка сочените от процесуалния представител на въззивника "компенсационни механизми" като това, че служителите, които са първа категория труд ползват привилегиите по чл.69 от КСО, че имат 30 дни платен годишен отпуск и за всяка прослужена година получават по 1 ден допълнително до достигане на 40 дни годишен отпуск, че получават обезщетения при прекратяване на служебното правоотношение, че получават допълнително възнаграждение за прослужено време, че имат по-благоприятен режим за заплащане на извънредния труд, че имат право на почивки в работния ден, на между дневна, между седмична и почивка в празнични дни, че получават допълнително възнаграждение за храна и ободряващи напитки, не може да се приеме, че представляват допълнителна защита или обезщетение по смисъла на Директивата и решението на СЕС по преюдициалното запитване.

Тези придобивки ползват всички държавни служители на МВР, а не само полагащи нощен труд, поради което на тях не може да се придава качеството на обезщетение, след като не са насочени специално към категорията служители, полагащи нощен труд, нито пък се предоставят поради и съобразно продължителността на труда им през нощта.

Следователно с оглед даденото в решението на СЕС разрешение нощният труд на служителите по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР следва да бъде обезщетяван, но в специалния ЗМВР и наредбите по неговото прилагане не е предвидено такова обезщетение, което да компенсира своеобразната тежест на нощния труд, нито пък има методология за изчисление на такова обезщетение, каквато е имало в отменената Наредба от 2014г.

Изводите на въззивния съд не се променят и от възприетото в т.2 от посоченото решение на СЕС, според което чл.20 и чл.31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. свързана е с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съизмерима с тази цел. В мотивите на решението се приема, че липсата на механизъм в

посочените Наредби за преобразуване на нощните часове в дневни се обяснява със съображения от правен и икономически характер, но подобен аргумент не може да се приеме, тъй като такива съображения от икономически, политически, социален или демографски порядък сами по себе си не представляват цел от общ интерес. В решението на СЕС е посочено, че ако не е основана на такъв обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различните категории работници, намиращи се в сходно положение би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба от първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел (решение от 6 октомври 2021 г. Sumalq C-882/19, EU:C: 2021:800, т.71).

С посоченото изменение на разпоредбата на чл.187, ал.1 и 4 от ЗМВР, обнародвано д.в. бр.60/2020 г., в сила от 11.07.2020 г., с което е предвидено по ал.1, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период, както и че според ал.4, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни, с коефициент 1, а не с коефициент 1,143, както е по КТ и по ЗДСл. неравенството в третирането на държавните служители в МВР по чл.142, ал.1, т.1, полагащи нощен труд, е закрепено законово, като не е съобразено с Директива 2003/88 ЕО, с Хартата на основните права на Европейския съюз, с практиката на СЕС, както и с разпоредбата на чл.188, ал.2 от ЗМВР, която предвижда, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22, 00 и 6, 00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. По този начин посочените служители в МВР се поставят в неравностойно положение спрямо работещите по трудови договори по КТ и държавните служители по ЗДСл. В случая разликата в третирането на тази категория служители, каквито са полицаите и пожарникарите, не се основава на обективен и разумен критерий и не е свързана с допустима от закона цел, както е посочено в Решението на СЕС по дело C-262/2020, с което се приема, че обяснението за липсата на механизъм за преобразуване на нощните часове труд в дневни в специалния закон със съображения от икономически и правен порядък не могат да се приемат като аргументи и не могат да представляват цел от общ интерес. След като преди отмяната на Наредба № 8121-407/11.08.2014 г. тези служители са били еднакво третирани с останалите държавни служители, полагащи нощен труд, чиито правоотношения са уредени в ЗДСл. и с тези, работещи по трудови договори по КТ, а впоследствие със законодателното изменение на чл.187 от ЗМВР, обнародвано в ДВ бр.60/2020 г. и наредбите по неговото прилагане, държавните служители по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР са поставени в неравностойно положение, без да е обоснована тази разлика в третирането им с обективен и разумен критерий, като се приема, че бюджетните съображения не могат да бъдат такъв критерий, то разпоредбите на чл.187, ал.1 и ал.4 от ЗМВР, които въвеждат разлика в третирането на определената категория служители, каквито са полицаите и пожарникарите в сравнение с другите категории работници и служители, намиращи се в сходно положение, са несъвместими с правото на Съюза и налага съдът да тълкува тези разпоредби като вземе предвид не само текста, но и контекстът и целта на съответните разпоредби от правото на съюза, както и цялостното вътрешно право.

Съгласно чл.5, ал.4 от КРБ, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила са част от вътрешното право, като те имат предимство пред вътрешните норми, които им противоречат. Като се има предвид, че т.1 от решението на СЕС посочва, че във всички случаи в полза на тази категория работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които позволяват да се компенсира

особената тежест на полагания от тях нощен труд и след като разпоредбата на чл.188,ал.2 от ЗМВР по отношение на нощния труд препраща към закрилата по КТ, то поради несъвместимостта на чл.187,ал.4 от ЗМВР с правото на Съюза ще следва да се приложи закрилата по КТ, респективно по чл.9,ал.2 от НСОПЗ и преизчисляването на часовете положен нощен труд в дневен да става с коефициент 1,143.

Неоснователно е позоваването на жалбоподателя на практика на окръжни съдилища в страната, която не е със задължителен характер. Неоснователно е позоваването и на становището на професор Мр.. Касае се за правна теория, която също няма задължителен характер.

Предвид изложеното, настоящият състав счита, че исковата претенция за заплащане на извънреден труд за периода 06.10.2019г. до 30.09.2022г., получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен с коефициент 1.143 , се явява доказана по основание и размер. Съгласно заключението на вещото лице по приетата ССЧЕ за отработения от ищеца извънреден труд в периода 06.10.2019г. до 30.09.2022г., в размер на 1919.82 лв. Размерът на законната лихва върху дължимата сума за извънреден труд подробно е описана в таблица Приложение 1, като общата сума е в размера на 248.91 лева.

Като е достигнал до същите крайни изводи първоинстанционният съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде потвърден в тази обжалвана част.

На основание чл.81 във вр. с чл.78,ал.3 от ГПК ще следва да бъде осъден жалбоподателя да заплати на въззиваемия направените по делото разноски за въззивна инстанция в размер на 500 лева за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от гореизложеното Смолянският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 368/20.12.2022г., постановено по гр.д.№ 970/2022г. по описа на Смолянския районен съд като законосъобразно постановено.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" при МВР гр.С., ул."П." № **, представлявана от главен комисар Н. Н.-Директор да заплати на А. Д. И. направените съдебни разноски пред въззивна инстанция в размер на 500(петстотин) лева за заплатено адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване на основание чл.280,ал.3,т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____